

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 26. veljača 2014.

Video

Sakrament bolesničkog pomazanja

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas ću vam govoriti o sakramentu bolesničkog pomazanja, koji nam omogućuje doći u izravni doticaj s Božjom samilošću prema čovjeku. U prošlosti se zvao "posljednja pomast", jer je shvaćan kao duhovna utjeha neposredno prije smrti. Govoriti međutim o "bolesničkom pomazanju" pomaže nam proširiti pogled na iskustvo bolesti i trpljenja, na obzoru Božjeg milosrđa.

1. Ima jedna biblijska slika koja izražava u svoj svojoj dubini otajstvo koje izvire iz bolesničkog pomazanja: to je prispodoba o "dobrom Samarijancu" u Lukinom Evanđelju (10, 30-35). Svaki put kada slavimo taj sakrament, Gospodin Isus, u svećenikovojoj osobi, postaje bliz osobi koja trpi i teško je bolesna, ili stara. U prispodobi se kaže da se dobri Samarijanac pobrinuo za ranjenog čovjeka izlivši na njegove rane ulje i vino. Ulje doziva u pamet ono ulje koje biskup svake godine blagoslivlja na Misi posvete ulja na Veliki četvrtak, a koje će se koristiti upravo za bolesničko pomazanje. Vino je, naprotiv, znak Kristove ljubavi i milosti koji izvire iz dara njegova života za nas i izražavaju se u svem svom bogatstvu u sakramentskom životu Crkve. Na kraju, ranjeni je čovjek povjeren gostioničaru, da se nastaviti brinuti za njega, bez obzira na troškove. A tko je taj gostioničar? To je Crkva, kršćanska zajednica, to smo mi, kojima Gospodin Isus svakoga dana povjerava one koji pate, u tijelu i duhu, da možemo nastaviti izljevati na njih, bez mjere, sve milosrđe i spasenje.

2. To poslanje je na izričit i jasan način ponovno potvrđeno u Jakovljevoj poslanici, gdje se preporučuje: "Boluje li tko među vama? Neka dozove starješine Crkve! Oni neka mole nad njim mažući ga uljem u ime Gospodnje pa će molitva vjere spasiti nemoćnika; Gospodin će ga podići, i ako je sagriješio, oprostit će mu se." (5, 14-15). Ta je dakle praksa postojala već u doba apostolâ. Isus je naime učio svoje učenike da gaje istu osobitu ljubav prema bolesnima i onima koji pate i prenio im sposobnost i zadaću da nastave širiti u njegovo ime i po njegovu srcu utjehu i mir, posebnom milošću toga sakramenta. To nas međutim ne smije dovesti do toga da podlegnemo opsesivnom traženju čuda ili preuzetnosti da je moguće uvijek i u svakom slučaju postići ozdravljenje. Namjesto toga riječ o našoj uvjerenosti da je Isus blizu bolesniku i starijoj osobi, jer svaki starac i starica, svaka osoba starija od 65 godina može primiti taj sakrament, po kojem nam se sâm Isus približava.

3. Ali kada se ima bolesnik u kući katkad se može čuti: "pozovimo svećenika da dođe"; "ne, da ne donese nesreću, zato ga je bolje ne zvati", ili pak "bolje ne, da se bolesnik ne uplaši". Zašto se to misli? Zato jer se pomalo uvriježilo mišljenje da ubrzo nakon svećenika dolaze pogrebnici. A to naprosto nije istina. Svećenik dolazi zato da pomogne bolesniku ili starijoj osobi; zbog toga je tako važan pohod svećenikâ bolesnicima. Treba zvati svećenika bolesniku i reći: "neka dođe, neka mu da bolesničko pomazanje, neka ga blagoslovi". To sâm Isus dolazi da utješi bolesnika, da mu dadne snagu, da mu dadne nadu, da mu pomogne; pa i zato da mu udijeli oprostjenje grijeha. I to je prelijepo! Ne smije se misliti da je to neki tabu, jer je uvijek lijepo znati da u trenucima patnje i smrti nismo sami: svećenik i svi koji su prisutni tijekom bolesničkog pomazanja predstavljaju naime čitavu kršćansku zajednicu koja se kao jedno tijelo okuplja oko onoga koji trpi i članova njegove obitelji, jačajući u njima vjeru i nadu i podupirući ih molitvom i bratskom toplinom. Ali najveća utjeha dolazi iz činjenice da se u tome sakramentu uprisutnjuje sâm Gospodin Isus, koji nas uzima za ruku, miluje nas kao što je činio s bolesnicima i podsjeća nas da mu već pripadamo i da nas ništa – pa ni zlo i smrt – neće moći odvojiti od njega. Imamo li tu naviku da pozivamo svećenika da dođe našim bolesnicima – tu ne mislim na one koje je uhvatila prehlada, koja traje dva tri dana pa prođe, već kada je posrijedi ozbiljna bolest – pa i našim starijim osobama, i udijeli im taj sakrament, tu utjehu, tu Isusovu snagu da idu naprijed? Činimo to!

Apel Svetog Oca

S posebnom zebnjom pratim ono što se zbiva posljednjih dana u Venezueli. Iskrena mi je želja da se što prije prekinu nasilja i neprijateljstva i da čitav venezuelski narod, polazeći od političkih i institucionalnih vođa, poradi na promicanju nacionalnog pomirenja, kroz uzajamno oprostjenje i iskreni dijalog, u kojem će se poštivati istinu i pravdu i uzmoći odgovoriti na konkretna pitanja za opće dobro. Dok jamčim svoju stalnu i žarku molitvu, osobito za one koji su izgubili život u sukobima i za njihove obitelji, pozivam sve vjernike da uzdižu molitve Bogu, po majčinskom zagovoru Gospe od Coromonta, kako bi u toj zemlji ponovno zavladao mir i sloga.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana